

работа черна и тегловна, за да изкараме кораво парче хлѣбъ . . .“

Тѣй грижовно, но твърдо казваше Станчо, когато си отпочинѣше. А слѣдъ това бързо ставаше, нарамваше санджчето, подсвирнѣше и съ вихренъ бѣгъ се затичваше изъ многолюднитѣ улици на шумния градъ . . .

Г. Стояновъ.

— Маро Марченце, хубаво кукленце, мое дъщеренце . . . Я седни тукъ на твое столче, па кротувай, помирувай, подрѣмни

си, почини си; че азъ съмъ умна умница, бърза бързица, до масичката ще седна, два часа нѣма да шавамъ, задачи ще си рѣшавамъ! . . .

Тѣй каза Цвѣтанка на своята кукличка и веднага се залови за работа: разтвори тетрадката си, рѣши задачитѣ си, па стана отъ стола и, като пѣргаво яренце, заподскача изъ стаята и зачурулика като весела птичка.